

(המשך מעמוד 16)

שה (וממילא גם בראש רשימת-המועמדים של המפלגה לכנסת הבאה) עומד השר יוסף בורג. ההשפעה בסיעה מתחלקת בין כמה וכמה עסקנים. היא מתרנה בענייני-דת, ובעלת ציביון יוני מובי גם מיכאל חוני, שנגרר אחרי הצעיר רים וססה לאחרונה בכיוון ניצי, יצטרך לקבל את מרות הסיעה.

השר רפאל. כשהיא תופסת עמדת-מפתח זו, תוכל הסיעה לחפש לעצמה שותפים להרכבת ההנהלה החדשה. אם תרצה, תוכל לבחור בסיעות-מי-עוט מקומיות ועדתיות קטנות, להשאיר באופוזיציה גם את הצעירים וגם את יצחק רפאל. במיקרה זה ישלטו היונים במפלגה שילטון מוחלט, וכל השרים יהיו דתיים בממשלה הבאה יהיו יונים.

אך יתכן כי למיפנה תסתדר עם יצחק רפאל, שיהלוש על כר 25% של הצעירים בוועידה, בגלל כחיו בסניפים מסוימים (ירושלים, בני-ברק, וכו'). במיקרה זה יהיה גם רפאל שר בממשלה הבאה, רפאל, שייך ביסודו למחנה היונים, וית' זור להיות כזה בשותפות עם אנשי ל-מיפנה.

ירידת סמיו וסוסו. "הצעירים" בי-הנהגה זבולון (סמ"י) המר וההורה (ס"י) ס"י) בן-מאיר, המספקים כיום את עיקר ההמולה במפלגה ובקואליציה, יירדו בי-וועידה למישקלם האמיתי, שהוא בסבי-בת 12%. בגלל עמדתם הקיצונית, לא יוכלו להסתדר בנקל בקואליציה שתשר לוט במפלגה, ויישארו באופוזיציה. בי-כנסת הבאה לא יהיה להם יותר מח"כ אחד.

במצב כזה, תוכל המפלגה לחזור לעמ'תה המסורתית של משה שפירא המנות, שהיה תמיד אבן-הפינה של מחנה היונים בממשלה.

עיתונות

דברים מוזרים

בבית "דבר"

הסם לויה רוקח ידוע לציבור הרחב בעיקר בגלל הידיעות המשדרות מדי פעם ברדיו, המתחילות במלים "כתבת שידורי ישראל ברומא, לויה רוקח, מר סרת ש..."

אילו היתה מופיעה בטלוויזיה, היו הר מאוינים נוכחים לדעת כי מאחורי השם הבלתי-שיגרתי עומדת אשה יפהפיה, בראשית שנות ה-30' שלה, תמירה ובעלת חזות איטלקית מובהקת. אולם לויה רוקח היא עברית, בתו של מנהיג הציונים הכלליים המנוח, ישראל רוקח, מי שהיה ראש עיריית תל-אביב ושר-הפנים. לפני תריסר שנים עברה לויה לרומא, נישאה לסופר-עיתונאי בשם פיאטרו בורטיסה, הפכה כתבת סט"א, שידורי ישר-אל ודבר.

עליה למחוק עכשיו תואר אחת מרשימה זו. היא פוטרה על-ידי דבר.

יש שר ואימני-ר. כשקיבלה לויה רוקח את מיכתב-הפיטורין, קבלה האמינה למתא עיניה. חתם עליו מזכיר המער רכת, אליהו אגרס. מקובל שעל מיכתב כזה יחתום העורך. אולם עורכת זכר, חנה זמר, התביישה, כנראה, לחתום על מיסמך זה.

ולא במיקרה. כי בסיגנון מגומגם הודיע אגרס במיכתב ש"הקשיים הכספיים, שבהם נתון דבר, מחייבים אותנו לעשות מאמצים גדולים להקטין את ההוצאות... אנו מתכוונים לצמצם את מיספר הכתיבים שלנו בבירות העולם..."

התירוצ היה כה שקוף, שרוקח לא יכ' לה להבליג. במיכתב חוצצ-להבות הודיעה הכתבת הסוערת למוזכר: "איני מאמינה כלל כי המניע לפיטורי הוא כספי... מר טב היה למצוא מידה מינימלית של יור שר ואומץ-לב ולפרט את הסיבות הא-מיתיות שהן... פוליטיות מובהקות."

אדמיראל פאשיסטי. לא היה קשה לגחש מה הן סיבות אלה. כי בתו של העסקן הציוני-הימני היא אנטי-פאשיסטי-טית נלהבת, והיא קרובה לדעות השמאל-ליות המקובלות כיום על מרבית האיני-טליגנציה האיטלקית.

מסתבר כי בעיתון ההסתדרות אין עבר (המשך בעמוד 23)

ביום ההתאבדות צעק לעבר השופט:

"לא תראה אותי יותר חי!"

ושוובי: נער בן 17 התאבד בתא המעצר

לא תראו אותי יותר חי!" קריאתו הפתאומית של הנאשם לא עשתה רושם על איש. הנוכחים באולם בית-המישפט היו כולם אנשי-חוק ותתי קים ומשופשים. וידעו שאין להתרשם מהכרזות בומבסטיות של עבריינים. הפעם, במיקרה, היתה להם טעות קט'נה, מצערת. טעות היכולה לקרות לכל בעל-מקצוע. כמובן, הפעם, במיקרה, התי-כוון הנאשם למה שאמר. שש שעות אחרי שהוחזר לכלא, בפקודת השופט אלישע שיינבוים, התאבד הנאשם בתלייה בתאו. הדבר הפתיע את כל אלה שהיו נוכ'חים בשעת מישפטו. אמנם, הנאשם חזר והתחנן, במהלך המישפט, שלא להחזירו לכלא. מאחר שהצעירים המבוגרים מבצ'עים בו ללא הרף מעשי-סדום, הסביר כי מיטב יכולתו שלא יוכל להמשיך לעמוד בכך. אולם זוהי הרי טענה מקובלת על עצירים צעירים — ולמרות זאת הם אי-גם מתאבדים. אף פעם לא. או כימעט אף פעם לא. מי יכול היה לשער שהפעם יתאבד הנאשם?

ממש מצער. פשוט חבל. למרות שלא היתה זאת, כמובן, אשמתו של איש. כמובן. רחמים קארדי היה בן 17. כאשר התאבד, ביום השני, בבית-המעצר המישי-טרי באבוכיביר. ערב יום-העצמאות ה-24, העניק פתי-

האב דו"ח, אביו הזקן ולמודי-הסבל של רחמים. למעלה: המשפחה ליד קיברו. חסר המציבה של רחמים.

האם אמו של רחמים, שנהרגה לנגד עיניו בתאונת דרכים — מייד לאחר הגיגת בריהמיעווה שלו.